

krēsla

jauns mēness

aptumsums

rītausma

Šīs grāmatas ir kā narkotika, tās liek ietīties segā un neizkāpt no gultas, iekams nav izlasītas! Tās liek aizmirst draugus un radniekus un dzīvot tikai no kafijas un ledenēm! Nekas un neviens manī līdz šim nav izraisījis tik plašas emocijas – smieklus un asaras, prieku un bēdas, bet pašās beigās – uzvarošu smaidu! Šīs grāmatas liek aizmirst visu ikdienišķo un dzīvot tikai “Krēslas” pasaulē! Pat skolotāji neiebilda, ka viņu stundās lasu šīs grāmatas! Tās liek pārdomāt dzīvi un aptvert to, kas ir dots, un apzināties to, kas vēl jāmeklē! Un, izlasot šīs grāmatas, liekas, ka jāmeklē vēl DAUDZ!!!

Santa, 18

Jau pusgadu es ciešu no šīs atkarības, kas neļauj man domāt ne par ko citu. Tiklīdz šīs grāmatas sāk lasīt, tās tūdaļ arī jāizlasa, citādi to maģija vilks atpakaļ kā magnēts. Ja izlasa pirmo šīs sērijas grāmatu, tad jādomā tikai par to, kas notiks tālāk, un jāizsaka vēlēšanās, lai šī apbrīnojamā rakstniece uzrakstītu vēl vismaz kādas 20 daļas.

Elza, 13

Krēslas sērijas grāmatas liek iemīlēties Bellā, jo viņa ir ideālā meitene, kādas mūsdienās vairs nepastāv. Lasot Krēslas sērijas grāmatas, sapratu, ka neko tik fantastisku un ģeniāli vienkāršu vēl neesmu lasījis. Mani apbūra spilgtie grāmatas varoņi. Stefaniya Meiere ģenialitātē pārspēj pašu Dž. K. Roulingu, jo patiesībā jau mūs visus vilina mistiskais, bet pasauli balsta mīlestība – pret mīļoto, vecākiem, dzīvi un dabu.

Dainis, 19

“Krēsla” – neapšaubāmi labākais un sliktākais, kas manā dzīvē noticis. Labākais, kas lasīts, un vienīgais, kas izraisījis šādu atkarību, kļūdamas par tikpat vajadzīgu lietu kā gaiss, ūdens un ēdiens, bieži vien pat izkonkurējot abus pēdējos.

Dumas, asaras un prieki, kas izdzīvoti līdz ar romāna varoņiem, tevi atstāj tādā kā eiforijā un nemitīgās pārdomās par izlasīto, padarīdamas par absolūtu “krēslasholiķi”. Esmu pārliecināta, ka “Krēsla” lasītāju sirdīs paliks uz mūžiem, manā jau nu noteikti. No atkarības var izārstēties, bet atveseļoties no “krēslasholisma” ir bezcerīgi.

Sanita, 18

Stefanija Meiere ir spējusi ievest mūs citā pasaulē, just kaut ko līdz šim nejustu, sapņot neiedomājamus sapņus un iedziļināties mīlestības sāpīgajā patiesībā un romantiskajā gaisotnē! Krēslas sērijas grāmatas ir nepārspējamas ar to, ka katram, kurš tās izlasa, stāsts ir citāds, katrs to iztēlojas atšķirīgi. Taču mīlestība ir un paliek salda, spēcīga un nepārspējami vilinoša...

Lāsma, 15

Cilvēkam, lai izjustu mazliet laimes, nevajag daudz. Taču ikdienas rutīna, apkārt valdošais naidīgums un cilvēku nepateicība ienes dzīvē tik daudz negatīvisma, ka nespējam vairs saskatīt labo un skaisto ap mums. Krēslas sērijas grāmatām ir neticams sižets, tās ir pilnas ar elpu aizraujošiem pavērsieniem. Varoņi nedzīvo pasaku zemē, kur nepastāv problēmas. Nē, viņiem ir jācīnās par sevi, par saviem mīļajiem un mīlestību. Ar katru izlasīto vārdu lasītājs piedalās Bellas un Edvarda liktenī, un tas atmodina spēku cīnīties par sevi arī realitātē.

Anete, 19

Manuprāt, mūsdienu cilvēkam straujajā dzīves ritumā pietrūkst šīs mazliet naivās un sirdi (ne tikai sirdi, bet visu būtību) plasošās mīlas, kāda valda starp Bellu un Edvardu, kā arī saliedētības un vienotības, kāda ir starp Kalenu ģimenes locekļiem... Mūsu prāts nespēj aptvert kaut ko tik milzīgu un līdz sirds dziļumiem patiesu...

Kristīne, 22

Hmmm... Krēslas sērijas grāmatas, tāpat kā Edvardam Bella, ir mana personīgā heroīna marka. Es nespēju pretoties Bellas biklumam un vienkāršībai, vēl jo mazāk – Edvarda elegancesi un vampīriskajam šarmam. Atverot grāmatas vāku, es atveru vārtus uz citu, daudz aizraujošāku pasauli, kurā spēju gandrīz fiziski sajūst vilkača silto elpu, vampīra auksto, tēraudcieto ādu un netveramas kaisles radītās dzirksteles. “Krēsla” apbur ar savu pirmās mīlestības radīto aromātu, “Jauns mēness” – ar tās pašas mīlestības radīto neprātu, bet “Aptumsums” apgriezī to visu kājām gaisā... Ar nepacietību gaidu sērijas 4. brīnumu!

Madara, 19

Šīs grāmatas ļāva man izjust, cik spēcīga var būt mīlestība pret kādu un cik dedzinošas ir sāpes, kad tev jāatvadās no mīļotā, pašam to negribot. Šīs ir vienīgās grāmatas, kas man lika gan raudāt, gan smieties. Nenožēloju, ka vairākas nakts negulēju, lasot lappusi pēc lappuses. Ja man būtu iespēja, es pateiktos Stefānijai par sagādātajiem laimīgajiem brīžiem :)

Linda, 16

Ja pirms šo grāmatu lasīšanas kāda meitene sapņoja par princī baltā zirgā, tad pēc tam tas noteikti būs vampīrs sudrabotā volvo.

Sniedze, 13

Krēslas sērijas grāmatas ir kā noburtas – tās pievelk cilvēku, viņam pašam to neapzinoties. “Krēsla”, “Jauns mēness” un “Aptumsums” ir kā heroīns narkomānam, kā mīlestība un siltums vientuļniekam, kā azarts. Šīs grāmatas liek negulēt vairākas diennaktis, tās attur no mācīšanās vai gatavošanās pārbaudes darbiem skolā, jo vienīgais, par ko tu spēj domāt, ir lappuse, kurā pagājušajā naktī esi pārtraucis lasīšanu, lai

beidzot pāris stundu veltītu naktsmieram. Taču, lai arī cik ļoti tu būtu noguris, lai arī cik ļoti tev nāktu miegs, katru reizi, kad atver grāmatu, tu it kā no jauna piedzimsti, tu it kā uzpumpējies, tu jūties tā, it kā būtu uzņēmis milzīgu devu enerģijas dzēriena. Pats galvenais, ka šīs grāmatas palīdz izdzīvot īstu mīlestību, – pat tādai meitenei kā man, kas vēl nav satikusi savu īsto un vienīgo, tās palīdz noticēt, ka varbūt arī man kādreiz paveiksies un es satikšu savu Romeo jeb Edvardu.

Simona, 14

Krēslas sērijas grāmatām piemīt spēja atmodināt emocijas. Asaras, smieklī un pat dusmas, kuras jau labu laiku nav bijušas manā izjūtu sarakstā, tiek reanimētas, vērojot Bellas lēmumus un dialogus ar citiem personāžiem. Atklāti sakot, Stefānijas Meieres garadarbi ir labākais, kas ar mani pēdējā laikā noticis, jo neviena cita rakstnieka grāmatas nenodarbina domas ar tik daudziem neatbildētiem jautājumiem, kuri ir svarīgi arī man.

Līga, 17

STEPHENIE MEYER

breaking dawn

STEFANIJA MEIERE

rītausma

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

821.111(73)-31
Me 195

Stephenie Meyer
BREAKING DAWN

Text copyright © 2008 by Stephenie Meyer
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA.
All rights reserved.
Cover design © Gail Doobinin
Cover photo © Roger Hagadone
Cover © Hachette Book Group

Stefanija Meiere
RĪTAUSMA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Redaktore *Diāna Špertāle*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. Nr. T-88.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2009
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, 4. izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-0845-0

Šī grāmata ir veltīta manai nindzjai/aģentei
Džodijai Rīmerei. Paldies, ka sargā mani
no ļauna.

Un paldies arī manai mīļākajai grupai ar ļoti
atbilstošo nosaukumu *Muse*¹ par to, ka viņi man
sagādāja iedvesmu veselai sāgai.

---

¹ Mūza (*angļu val.*; – šeit un turpmāk – *tulk. piez.*).

PIRMĀ GRĀMATA

BELLA

SATURS

PRIEKŠVārds	17
1. SADERINĀTĀ	19
2. GARA NAKTS	37
3. LIELĀ DIENA	50
4. ŽESTS	62
5. EZMES SALA	84
6. UZMANĪBAS NOVĒRŠANA	105
7. NEGAIDĪTAIS	122

*Bēnība neilgst no dzimšanas līdz noteiktam
vecumam un nepastāv noteiktā vecumā.
Bēns pieaug un pārstāj būt bērnišķīgs.
Bēnība ir karaļvalsts, kurā neviens nemirst.*

Edna Senvinsenta Milē

PRIEKŠVārds

Es biju atradusies tuvu nāvei biežāk, nekā pienāktos. Pie tā nekad nepierod.

Un tomēr. Vēlreiz ielūkoties nāvei vaigā šķita savādi neizbēgami. It kā es tiešām *pievilktu* nelaimes. Es atkal un atkal izbēgu, bet liktenis vienmēr atgriezās.

Tomēr šoreiz bija pilnīgi citādi.

Var bēgt no kāda, no kā baidies, var mēģināt pretoties kādam, ko ienīsti. Manī viss tiecās pretī slepkavām – briesmoniņiem, ienaidniekiem.

Mīlot to, kurš nes nāvi, nav izvēles. Kā lai bēg, kā lai pretojas, ja tas sāpinās mīļoto? Ja dzīvība ir vienīgais, ko spēj dot, – kā lai to nedod?

Ja patiešām mīli...

1. SADERINĀTĀ

NEVIENS UZ TEVI NEBLENŽ, ES SEV IEGALVOJU. NEVIENS UZ TEVI neblenž. *Neviens uz tevi neblenž.*

Bet bija jāpārbauda, jo es pat sev nespēju pārliecinoši melot.

Es sēdēju un gaidīju, kad vienā no trim pilsētas luksoforiem iedegsies zaļā gaisma, un tagad pametu skatu pa labi – misis Vēbere savā busiņā bija pagriezusies pret mani ar visu ķermeņa augšdaļu. Viņas acis burtiski iezīdās manējās, un es sarāvos, prātodama, kāpēc viņa nenolaiž skatienu un neizskatās nokaunējusies. Blenzt uz cilvēkiem taču vēl arvien skaitās nepieklājīgi, vai ne? Vai uz viņu tas neattiecas?

Tad atcerējos, ka manas mašīnas logi ir tik tumši tonēti, ka kundzei droši vien nebija ne jausmas, vai es tur iekšā vispār sēžu, nemaz nerunājot par to, ka esmu viņu pieķērusi lūrēšanā. Mēģināju sevi mierināt, ka varbūt viņa patiesībā neblenž uz mani, bet gan uz mašīnu.

Manu mašīnu. Nopūtos.

Es paskatījos pa kreisi un nostenējos. Uz ietves kā sasaluši stāvēja divi gājēji un, skatoties uz manu auto, palaida garām izdevību pāriet ielai. Aiz viņiem pa sava mazā suvenīru veikala skatlogu glūnēja misters Māršals. Vismaz viņa deguns nebija piespiests pie stikla. Vēl ne.

Luksoforā iedegās zaļā gaisma, un es, steigdamās glābties, nedomājot uzminu gāzes pedālīm – tieši tāpat, kā parasti būtu

darījusi, lai piedabūtu kustēties savu aizvēsturisko *Chevrolet* pikapu.

Motors ierēcās kā uzbrūkoša pantera, un mašīna rāvās uz priekšu tik ātri, ka mans ķermenis ietricās melnajā ādas sēdekli un vēders pierāvās mugurkaulam.

– Āa! – es izdvesu, meklējama bremzes pedāli. Cenzdamās koncentrēties, es tikai pavisam vieglītēm pieskāros pedālim. Mašīna tik un tā apstājās ļoti strauji.

Es nespēju paskatīties apkārt, lai redzētu reakciju. Ja arī pirms tam kāds vēl mazliet šaubījās par to, kas sēž pie stūres, tagad šaubas bija izgaisušas. Ar kurpes purngalu es maigi pieskāros gāzes pedālim un mazliet piespiedu to. Mašīna atkal šāvās uz priekšu.

Man izdevās sasniegt mērķi – benzīntanku. Ja bāka nebūtu galīgi tukša, es vispār nebūtu braukusi uz pilsētu. Pēdējā laikā, lai izvairītos no sabiedrības, es iztiku bez daudz kā, piemēram, grauzdiņiem un kurpju šņorēm.

Es atvēru bāku, noņēmu vāciņu, ieliku karti lasītājā un iebāzu bākā pistoli dažu sekunžu laikā, it kā piedalītos sacensībās. Protams, cipariem uz skaitītāja es nevarēju likt kustēties ātrāk. Tie griezās gliemeža gaitā, it kā speciāli gribētu mani pakaitināt.

Diena nebija gaiša – smidzināja sīks lietus, kā jau parasti Vašingtonas štata Forksā –, bet tik un tā bija sajūta, ka man seko starmeša gaisma, pievēršot uzmanību smalkajam gredzenam kreisās rokas pirkstā. Tādos brīžos kā šis, kad jutu mugurā duramies skatienus, man šķita, ka gredzens mirgo kā neona izkārtne: *Skatieties uz mani, skatieties uz mani!*

Mulst bija muļķīgi, un es to zināju. Vai tiešām bija kāda nozīme tam, ko cilvēki, izņemot manu tēti un mammu, saka par manu saderināšanos? Un par manu jauno mašīnu? Par manu noslēpumaino uzņemšanu Aivijlīgas koledžā? Par spī-

dīgo, melno kredītkarti, kas pašlaik manā aizmugures kabatā dedzināja kā nokaitēta dzelzs?

– Ak, vai nav vienalga, ko šie domā, – pie sevis nomurmurāju.

– Ēe... mis? – uzsauca vīrieša balss.

Pagriezot un uzreiz vēlējos, kaut nebūtu tā darījusi.

Pie smalka džīpa ar pilnīgi jaunām kanoe laivām uz jumta stāvēja divi vīrieši. Neviena no viņiem neskatījās uz mani; abi blenza uz mašīnu.

Es personīgi nespēju to saprast. Bet, protams, jutos lepna jau par to, ka spēju atšķirt *Toyota* un *Chevrolet*. Mans auto bija spīdīgi melns, slaidām līnijām un glīts, tomēr man tas bija tikai auto.

– Piedodiet, ka traucēju, bet vai jūs varētu pateikt, kas tā jums ir par mašīnu? – garākais jautāja.

– Ēe... *Mercedes*, vai ne?

– Jā, – vīrietis pieklājīgi piekrita, bet viņa draugs, izdzirdot manu atbildi, iepleta acis. – Es zinu. Bet es gribēju zināt, vai tas... vai tas ir *Mercedes Guardian*? – Modeļa nosaukumu viņš izrunāja bijīgi. Man bija sajūta, ka šis vīrs labi saprastos ar Edvardu Kalenu – manu... manu līgavaini (līdz kāzām bija atlikušas tikai dažas dienas – tā nu bija nenoliedzama patiesība). – Tos tak vēl nevar dabūt pat Eiropā, – vīrietis turpināja, – kur nu vēl te!

Kamēr viņš pārlaida skatienu mašīnai – manās acīs tā īpaši neatšķīrās no jebkura cita *Mercedes* sedana, bet ko gan es zināju? – es mirkli pārdomāju savu nepatiku pret vārdiem *līgavainis*, *kāzas*, *vīrs* un tamlīdzīgi.

Es vienkārši nespēju visu salikt kopā.

No vienas puses, biju audzināta tā, ka man bija jāsaraujas, jau iedomājoties vien par kuplām, baltām kleitām un puķu pušķiem. Bet, no otras puses, vēl jo vairāk es nespēju tādu nosvērtu, cienījamu, garlaicīgu jēdzienu kā *vīrs* pielāgot savam

priekšstatam par *Edvardu*. Tas bija tāpat kā iedomāties erceņģeli par grāmatvedi. Es nespēju viņu iztēloties nevienā ikdienišķā lomā.

Kā allaž, tiklīdz sāku domāt par *Edvardu*, mani aizrāva raibs fantāziju karuselis. Svešniekam bija jānokremšļojas, lai pievērstu manu uzmanību. Viņš joprojām gaidīja atbildi par mašīnas modeli un izlaiduma gadu.

– Es nezinu, – godīgi pateicu.

– Vai jums nebūtu iebildumu, ja es to nofotografētu?

Pagāja sekunde, līdz es sapratu. – Tiešām? Jūs gribat fotografēt mašīnu?

– Kā tad – ja nebūs pierādījumu, neviens man neticēs.

– Ā! Nu labi. Lai notiek!

Es žigli noliku pistoli un ierāpos mašīnā paslēpties, tikmēr entuziasma pilnais vīrietis no mugursomas izraka milzīgu fotoaparātu. Abi ar draugu pēc kārtas nofotografējās pie motora pārsega un tad aizgāja izdarīt uzņēmumus aizmugurē.

– Man pietrūkst pikapa, – es pie sevis činkstēju.

Mans pikaps izdvesa savu pēdējo elpas vilcienu īstajā laikā – tikai dažas nedēļas pēc tam, kad mēs ar *Edvardu* bijām atraduši kompromisu! Viens no tā punktiem paredzēja, ka viņš drīkstēs man nopirkt jaunu mašīnu, kad pikapa dzīve būs galā! *Edwards* zvērēja, ka tas jau bija gaidāms. Mans pikaps bija nodzīvojis garu, pilnvērtīgu mūžu un nomiris dabiskā nāvē. Tā apgalvoja *Edwards*. Un, protams, man nebija nekādu iespēju viņa teikto pārbaudīt vai pašai saviem spēkiem piecelt mašīnu, tā sakot, no miroņiem. Mans mīļākais mehāniķis...

Es izmetu šo domu no galvas, neļaudama tai nobriest, un ieklausījos apslāpētajās vīriešu balsīs ārpusē.

– ...interneta video tam gāja virsū ar liesmu metēju. Tas pat neieskrāmbāja krāsu.

– Protams, ne. Šītai mazulītei varētu braukt pāri pat ar tanku. Šeit tādai nav īstais tirgus. Tā domāta galvenokārt

Vidējo Austrumu diplomātiem, ieroču tirgoņiem un narkotiku karaļiem.

– Domā, *viņa* ir tik svarīga? – īsākais jautāja klusākā balsī. Es svilstošiem vaigiem ierāvu galvu plecos.

– Ha, – garais novilkā. – Varbūt. Nespēju iztēloties, kāpēc šajā apkaimē kādam būtu nepieciešams raķešu necaurlaidīgs stikls un četri tūkstoši mārciņu bruņu uz virsbūves. Mašīna noteikti ir ceļā uz kādu bīstamāku vietu.

Bruņas uz virsbūves. Četri tūkstoši mārciņu bruņu. Un raķešu necaurlaidīgs stikls? Jauki. Kur tad palika vecais labais ložu necaurlaidīgais?

Nu ko, tas vismaz bija zināmā mērā saprātīgi. Gadījumā, ja trūka humora izjūtas.

Vispār jau es biju gaidījusi, ka Edvards izmantos mūsu vienošanos, lai nosvērstu svaru kausus uz savu pusi un varētu dot daudz, daudz vairāk, nekā saņems pretī. Es piekritu, ka tad, kad būs nepieciešams, viņš drīkstēs man nopirkt mašīnu pikapa vietā. Protams, es negaidīju, ka tāds brīdis pienāks tik drīz. Kad vajadzēja atzīt, ka pikaps nav nekas vairāk kā klusā daba – veltījums klasiskajiem *Chevrolet* – manas ietves malā, es jau zināju, ka Edvarda priekšstats par tā cienīgu aizvietotāju droši vien liks man sarkt. Iemetīs mani skatienu un čukstu krustugunīs. Izrādījās, ka šajā ziņā man ir taisnība. Tomēr pat drūmākajās priekšnojautās es nebiju paredzējusi, ka viņš man nopirks *divas* mašīnas.

Mašīna “pirms” un mašīna “pēc”. Tā viņš man paskaidroja, kad es sāku ārdīties.

Šī te bija tikai mašīna “pirms”. Edvards man teica, ka to ir noīrējis un ka pēc kāzām viņš to došot atpakaļ. Man tas galīgi nebija saprotams. Līdz šim brīdim.

Ha-ha. Tāpēc, ka es esmu tik trausla (kā jau cilvēks), ka man tik bieži gadās visādas likstas, ka tik bieži krītu par upuri pašas bīstami nelāgajam liktenim, man acīmredzot ir nepieciešama

bruņumašīna, lai es būtu drošībā. Briesmīgi asprātīgi. Es biju pārliecināta, ka man aiz muguras Edvards ar brāļiem krietni uzjautrinājās par brango joku.

Vai arī varbūt, tikai varbūt, man galvā čukstēja sīka balstiņa, tas nav nekāds joks, muļķīt. Varbūt viņš tiešām par tevi ļoti raizējās. Tā nebūtu pirmā reize, kad viņš pārspilē, mēģinot tevi pasargāt.

Es nopūtos.

Vēl nebiju redzējusi mašīnu “pēc”. Tā bija paslēpta zem pārvalka Kalenu garāžas tālākajā stūrī. Es zinu, ka vairums cilvēku jau būtu paguvuši palūrēt, bet man tik tiešām negribējās zināt.

Tai mašīnai droši vien nebūs bruņu, jo pēc medusmēneša man tādas nebūs vajadzīgas. Gandrīz visvairāk es ilgojos pēc tā, ka pēc pārvēršanas par vampīru kļūšu praktiski neiznīcināma. Dārgas mašīnas un iespaidīgas kredītkartes – tas nebūt nebija labākais Kalenu dzīvē.

– Ei! – garākais vīrietis uzsauca, ar rokām aizsegdams gaismu un pūlēdamies ielūkoties iekšā. – Mēs esam beiguši. Liels paldies!

– Nav par ko! – es atsaucos, tad saspringusi iedarbināju motoru un pavisam vieglītēm piespiedu pedāli...

Lai arī cik reižu braucu pa pazīstamo ceļu mājup, es tik un tā nespēju nepamanīt lietū izbalējušos plakātus. Ikviens no tiem – pie telefona stabiem un ceļa zīmēm – bija kā jauna pļauka sejā. Pilnīgi pelnīta pļauka. Man atkal iešāvās prātā doma, ko pirmīt biju tik pēkšņi atvairījusi. Uz šī ceļa es nevarēju no tā izvairīties, jo ik pa brīdim un ik pa vienādiem ceļa posmiem zibēja *mana mīļākā mehāniķa* fotogrāfijas.

Mans labākais draugs. Mans Džeikobs.

Plakāti ar uzrakstu *VAI ESAT ŠO PUIŠI REDZĒJUŠI?* nebija Džeikoba tēva ideja. Skrejlapas nodrukāja un visā pilsētā izplatīja mans tēvs Čārlijs. Un ne tikai Forksā, bet arī Portandzelosā un Sekimā, un Hokiamā, un Eberdīnā un visās

pārējās Olimpijas pussalas pilsētās. Viņš parūpējās, lai ikvienā policijas iecirknī visā Vašingtonas štatā arī karātos tādas pašas skrejlapas. Viņa paša iecirknī Džeikoba meklēšanai bija veltīts vesels ziņojumu dēlis. Ziņojumu dēlis, kas, par lielu vilšanos un mulsumu, bija gandrīz tukšs.

Manu tēti satrauca ne tikai tas, ka nebija nekādu jaunumu. Vislielāko vilšanos Čārlijam sagādāja Bilijs, Džeikoba tēvs un viņa labākais draugs. Ar to, ka Bilijs dedzīgāk neiesaistījās sava sešpadsmitgadīgā bēguļotāja meklēšanā. Ar to, ka viņš atteicās izlikt skrejlapas Lapušā – piekrastes rezervātā, kur bija Džeikoba mājas. Ar to, ka viņš izskatījās samierinājies ar Džeikoba pazušanu, it kā tur neko nevarētu darīt. Ar to, ka viņš sacīja: “Džeikobs tagad ir pieaudzis. Ja viņš gribēs, tad atgriezīsies mājās.”

Un viņš dusmojās uz mani, ka nostājos Bilija pusē.

Arī es negribēju izlikt plakātus. Jo mēs abi ar Biliju zinājām, kur Džeikobs ir, un zinājām arī to, ka neviens nebūs redzējis šo *pūsi*.

Ieraugot skrejlapas, es, kā parasti, sajutu kaklā kamolu un man acīs sariesās asaras. Es nopriecājos, ka Edvards šajā sestdienā bija devies medībās. Ja viņš redzētu manu reakciju, tad arī justos briesmīgi.

Protams, sestdienai bija zināmi mīnusi. Lēni un uzmanīgi iegriežusi auto savā ielā, es uz mājas piebraucamā ceļa ieraudzīju tēta policijas mašīnu. Šodien viņš atkal bija atteicies no maksķerēšanas. Čārlijs joprojām piktojās par kāzām.

Tātad es nevarēju izmantot mājas telefonu. Bet man *bija* jāpiezvana.

Noliku mašīnu ietves malā aiz vecā *Chevrolet* un izvilku no cimdu nodalījuma mobilo telefonu, ko Edvards man bija iedevis ārkārtas gadījumiem. Es uzspiedu numuru, turēdama pirkstu uz atvienošanas taustiņa. Katram gadījumam.

– Hallo? – atbildēja Sets Klīrvoters, un es atviegloti

nopūtos. Biju pārāk glēva, lai runātu ar viņa vecāko māsu Leu. Vārds “uzriet” likās vēl par maigu, lai raksturotu viņas runas manieri.

– Sveiks, Set! Te Bella.

– O, čau, Bella! Kā tev iet?

Man aizžņaudzās rīkle. Es izmisīgi vēlējos mierinājumu.
– Labi.

– Vai tu zvani, lai uzzinātu jaunumus?

– Tu esi gaišreģis.

– Kur nu. Es neesmu nekāda Alise – tu vienkārši esi iepriekšparedzama, – viņš pajokoja. No Lapušas kileutu vilku bara tikai Sets spēja mierīgi saukt Kalenus vārdos un pajokot par manu gandrīz visu zinošo nākamo svaini.

– Jā, es zinu. – Brīdi vilcinājos. – Kā viņam ir?

Sets nopūtās. – Kā vienmēr. Viņš nerunā, kaut arī mēs esam pārliecināti, ka viņš mūs dzird. Džeiks mēģina nedomāt kā cilvēks, saproti. Viņš klausā tikai instinktiem.

– Vai tu zini, kur viņš ir pašlaik?

– Kaut kur Kanādas ziemeļos. Nevaru pateikt, kurā provincē. Robežām viņš nepievērš lielu uzmanību.

– Vai viņš ir devis kādu mājienu, ka...

– Viņš neatgriezīsies mājās, Bella. Piedod.

Es noriju siekalas. – Nekas, Set. Es jau zināju. Bet man tik ļoti žēl.

– Aha. Mums visiem ir tāpat.

– Paldies, ka tu mani pieciet, Set. Es zinu, ka pārējie tevi droši vien lamā.

– Viņi nav tavi fani, – puisis līksmi piekrita. – Man tas šķiet drusku pastulbi. Džeikobs izdarīja izvēli, un tu arī. Džeikam nepatīk viņu attieksme. Protams, arī viņš nav stāvā sajūsmā, ka tu šo meklē.

Man aizsitās elpa. – Man likās, ka viņš ar jums nerunā?

– Viņš nevar no mums noslēpt visu – lai kā pūlētos.

Tā tad Džeikobs zināja, ka esmu noraizējusies. Es pati nesa-pratu, ko par to domāju. Vismaz viņš zināja, ka neesmu cēli aizpeldējusi saulrietā un viņu pavisam aizmirsusi. Varbūt viņš bija iedomājies, ka es būtu uz to spējīga.

– Laikam jau tiksimies... kāzās, – es sacīju, izgrūzdama pedējo vārdu caur zobiem.

– Aha, mēs ar mammu būsīm. Forši, ka uzaicināji.

Es pasmaidīju, saklausīdama entuziasmu Seta balsī. Kaut gan Klīrvoteru ielūgšana bija Edvarda ideja, es priecājos, ka viņš par to bija iedomājies. Jauki, ka Sets atnāks tur, – tā būs kaut attāla saikne ar līgavas brāli.

– Bez tevis man kaut kā pietrūktu.

– Pasveicini no manis Edvardu, jā?

– Skaidra lieta.

Es papurināju galvu. Mani joprojām darīja nemierīgu draudzība, kas bija radusies starp Edvardu un Setu. Tomēr tas bija pierādījums, ka visam nav jābūt tā kā tagad. Pierādījums tam, ka vampīri un vilkači var satikt gluži labi, ja vien paši to vēlas.

Par šo domu gluži visi nebija sajūsmā.

– Ā, – Sets ierunājās, un viņa balss skanēja par oktāvu augstāk. – Ēe... Lea ir mājās.

– Vai! Atā!

Telefons apklusā. Es pametu to uz sēdekļa un morāli sagatavojos iet mājā, kur gaidīja Čārlijs.

Manam nabaga tētim pašlaik tik daudz kas bija, tā sakot, jāsgremo. Džeikoba aizbēgšana bija tikai *salmiņš* smagajā nastā uz viņa pārslogotajiem kamiešiem. Gandrīz tikpat stipri viņš raizējās par mani – savu tikko pilngadību sasniegušo meitu, kas jau pēc dažām dienām kļūs par precētu kundzi.

Cauri smalkajam lietum lēnām gāju mājup, atcerēdamās vakaru, kad mēs viņam pateicām...

***

Atskanot policijas mašīnas rūkoņai, kas vēstīja par Čārlija atgriešanos, pēkšņi šķīta, ka gredzens manā pirkstā sver simt mārciņu. Man gribējās ieogrūt kreiso roku kabatā vai varbūt uzstēties tai virsū, bet Edvarda vēsais, ciešais tvēriens neļāva to darīt.

– Izbeidz dīdīties, Bella! Lūdzu, mēģini atcerēties, ka tev nav jāatzīstas slepkavībā.

– Tev jau viegli runāt.

Es ieklausījos draudīgajā skaņā, ar kādu mana tēva zābaki sitās pret ietvi. Jau vaļējās durvīs nograbēja atslēga. Skaņa man atgādināja to brīdi no šausmu filmām, kad upuris atceras, ka ir piemirsis aizšaut bultu.

– Nomierinies, Bella, – Edvards čukstēja, klausīdamies manos arvien straujākaajos sirdspukstos.

Durvīs atsitās pret sienu, un es sarāvos, it kā būtu saņēmusi strāvas triecienu.

– Sveiks, Čārlij! – Edvards bez mazākā satraukuma uzsauca.

– Nē! – es klusi protestēju.

– Kas ir? – Edvards čukstus pajautāja.

– Pagaidi, līdz viņš pakarina ieroci!

Edvards ieķīķinājās un izbrauca ar pirkstiem cauri saviem bronzas krāsas matiem.

Čārlijs parādījās ap stūri, joprojām ģērbies formas tērpā, un mēģināja nesaviebties, ieraugot mūs sēžam blakus uz divvietīgā dīvāna. Pēdējā laikā viņš bija ārkārtīgi centies izjust lielākas simpātijas pret Edvardu. Protams, mūsu paziņojums liks šos centienus tūlīt pat izbeigt.

– Sveiki, bērni. Kā iet?

– Mēs gribētu ar tevi aprunāties, – Edvards pavisam mierīgi sacīja. – Mums ir labas ziņas.

Čārlija sejā piespiestu draudzīgumu vienā mirklī nomainīja drūma aizdomu ēna.

– Labas ziņas? – Čārlijs ierūcās, lūkodamies tieši uz mani.

– Apsēdies, tēt!

Viņš sarauca vienu uzaci, piecas sekundes vērās manī, tad pieslāja pie atpūtas krēsla un apsēdās uz pašas malas, nostiepis muguru taisnu kā stīgu.

– Tikai nesatraucies, tēt, – es sacīju pēc saspringta klusuma brīža. – Viss ir kārtībā.

Edvards nošķobījās, un es zināju, ka tas nozīmē iebildumus pret vārdu *kārtībā*. Viņš droši vien būtu drīzāk teicis *brīnišķīgi* vai *nevainojami*, vai *satriecoši*.

– Skaidra lieta, Bella, skaidra lieta. Ja jau viss ir tik labi, tad kāpēc tu tā svīsti?

– Es nesvīstu, – sameloju.

Es paliecos atpakaļ – tālāk no tēta niknās sejas, pieklāvos klāt Edvardam un instinktīvi pārlaidu labās plaukstas virspusi pierēi, lai iznīcinātu pierādījumus.

– Tu esi stāvoklī! – Čārlijs eksplodēja. – Tu esi stāvoklī, vai ne?

Kaut arī jautājums nepārprotami bija domāts man, tagad tētis glūnēja uz Edvardu, un es būtu varējusi apzvērēt, ka viņa roka noraustījās, meklējot ieroci.

– Nē! Protams, ne! – Man gribējās iegrūst Edvardam ribās elkoni, bet es zināju, ka tā tikai dabūšu zilumu. Es jau *teicu* Edvardam, ka visi uzreiz tā domās! Kāds vēl cits iemesls varētu likt saprātīgiem cilvēkiem precēties astoņpadsmit gadu vecumā? (Viņa atbilde lika man pārbolīt acis. *Mīlestība*. Kā tad.)

Čārlija skatiens nedaudz atmaiga. Parasti manā sejā bija skaidri redzams, ka runāju patiesību, un tagad viņš man ticēja. – Ā. Piedod.

– Atvainošanās pieņemta.

Iestājās ilgs klusums. Pēc brīža aptvēru: visi gaida, ka es kaut

ko teikšu. Mani sagrāba panika, un es pacēlu acis uz Edvardu. Es nekādā ziņā nespēšu izdabūt vārdus pār lūpām.

Viņš man uzsmaidīja, iztaisnoja plecus un pagriezās pret tēvu.

– Čārlij, es apzinos, ka šajā situācijā esmu rīkojies nepareizajā secībā. Saskaņā ar tradīciju man vispirms būtu vajadzējis runāt ar tevi. Negribēju izturēties necienīgi, bet, tā kā Bella jau ir devusi jāvārdu un es negribu mazināt viņas izvēles nozīmi šajā jautājumā, tad lūdzu tev nevis viņas roku, bet gan svētību. Mēs precēsimies, Čārlij. Es mīlu Bellu vairāk par visu pasaulē, vairāk par savu dzīvību. Un brīnumainā kārtā arī viņa mani mīl tāpat. Vai tu dosi mums savu svētību?

Edvards izklausījās tik pārliecināts un mierīgs. Vienu mirkli, klausoties viņa nosvērtajā balsī, es piedzīvoju retu atklāsmi. Pēkšņi it kā uz sekundi ieraudzīju to, kāda pasaule izskatās Edvarda acīm. Pietika ar vienu sirdspukstu, lai viss pēkšņi kļūtu skaidrs.

Un tad es pamanīju izteiksmi Čārlija sejā; viņa skatiens tagad bija kā piekalts gredzenam.

Es aizturēju elpu, kamēr viņa āda mainīja krāsu – no gaišas uz sarkanu, no sarkanas uz violetu un no violetas uz zilu. Es sāku celties kājās. Īsti nezināju, ko darīt. Varbūt ar Heimliha paņēmienu palīdzību pārliecināties, ka tētis nesmok, bet Edvards saspieda manu roku un tik klusi, ka to dzirdēju tikai es, nomurmināja: “Dod viņam mirkli laika.”

Šoreiz klusums valdīja vēl ilgāk. Tad pamazām, toni pa tonim, Čārlija seja atguva normālu krāsu. Viņš savilka lūpas un sarauca uzacis. Es pazinu viņa “dziļdomīgo” izteiksmi. Viņš ilgi pētoši vērās mūsos, un es jutu, ka Edvards man blakus mazliet atslābst.

– Laikam jau tas mani nemaz tik stipri nepārsteidz, – Čārlijs norūca. – Es nojautu, ka drīz vien kaut kas tāds notiks.

Es izelpoju.

– Vai esi par to pārliecināta? – Čārlijs noprasīja, glūnēdam uz mani.

– Es esmu simtprocentīgi pārliecināta par Edvardu, – neka-vējoties atbildēju.

– Bet par precēšanos? Kāpēc tāda steiga? – Viņš mani atkal aizdomīgi nopētīja.

Steiga bija tāpēc, ka es ar katru nolāpītu dienu tuvojos saviem deviņpadsmit gadiem, bet Edvards palika nevainojams septiņpadsmitgadnieks – jau vairāk nekā deviņdesmit gadus. Man jau nebija vajadzīgas *laulības*, bet precēšanās bija noteikums smalkajā un samezglotajā līgumā, ko mēs ar Edvardu bijām noslēguši, lai beidzot tiktu līdz manai pārvērtībai no mirstīgās par nemirstīgo.

Tādas lietas es Čārlijam nevarēju izskaidrot.

– Rudenī mēs kopā dosimies uz Dārtmūtu, Čārlj, – Edvards atgādināja. – Man gribētos visu izdarīt... nu, pareizi. Tā esmu audzināts. – Viņš paraustīja plecus.

Viņš nepārspīlēja; Pirmā pasaules kara laikā cilvēki stāvēja un krita par vecmodīgu morāli.

Čārlija mute sašķiebās. Viņš meklēja iemeslu iebildumiem. Bet ko tad viņš varēja sacīt? *Man labāk patiktu, ja jūs sākamā padzīvotu grēkā?* Viņš taču bija tētis. Viņa rokas bija saistītas.

– Es zināju, ka tā būs, – Čārlijs pie sevis nomurmināja. Tad piepeši viņa sejā pazuda jebkāda izteiksme.

– Tēt? – satraukusies viņu uzrunāju. Uzmetu skatienu Edvardam, bet viņš raudzījās uz Čārliju ar tikpat neizdibināmu sejas izteiksmi kā agrāk.

– Ha! – Čārlijs eksplodēja. No izbīļa es dīvēnā pat salēcos. – Ha-ha-ha!

Neizpratnē noskatījos, kā Čārlijs lokās smieklos, – viss viņa ķermenis drebēja.

Es paskatījos uz Edvardu, meklējama izskaidrojumu, bet

viņa lūpas bija cieši sakniebtas, it kā arī viņš pūlētos apspiest smieklus.

– Nu labi, lai notiek, – Čārlijs izmocija. – Precieties. – Viņu sapurināja jauna smieklu šalts. – Bet...

– Bet ko? – es gribēju zināt.

– Bet *tev* būs jāpasaka mammai! Es Renē neteikšu ne vārda! To tu vari darīt pati! – Viņš atsāka locīties skaļos smieklos.

***

Es smaidīdama apstājos, uzlikusi roku durvju rokturim. Protams, sākumā Čārlija vārdi bija mani satraukuši. Vislielākais bieds: pateikt Renē. Agras laulības viņa uzskatīja par kaut ko vēl sliktāku nekā kucēnu slīcināšana.

Kurš būtu varējis paredzēt viņas atbildi? Ne jau es. Noteikti arī Čārlijs ne. Varbūt Alise, bet es nebiju iedomājusies viņai pajautāt.

– Nu ko, Bella, – Renē sacīja pēc tam, kad es biju izmocijusi un izstomījusi neiespējamus vārdus: *Mammu, es precēšos ar Edvardu*. – Esmu mazliet sarūgtināta, ka tu tik ilgi gaidījī, lai man pateiktu. Lidmašīnas biļetes kļūst arvien dārgākas. Ooo! – viņa satraucās. – Kā tu domā, vai līdz tam Filam jau būs noņemts ģipsis? Tas sabojās bildes, ja viņš nebūs smokingā...

– Vienu mirklīti, mamma. – Man aizrāvās elpa. – Ko tu gribi teikt ar to, ka es tik ilgi gaidīju? Es tikai nupat sa-sa... – man neizdevās izteikt vārdu *saderinājos*, – ...visu nokārtoju – šodien.

– Šodien? Tiešām? *Tas* ir pārsteigums. Es iedomājos...

– Ko tu iedomājies? *Kad* tu iedomājies?

– Nu, kad jūs aprīlī ciemojāties pie manis, izskatījās, ka viss jau ir diezgan skaidrs, ja saproti, ko es ar to gribu teikt. Tev nav grūti redzēt cauri, mīļumiņ. Bet es neko neteicu, jo zināju, ka tas nenāks par labu. Tu esi tieši tāda pati kā Čārlijs. – Viņa

bezcerīgi nopūtās. – Ja reiz esi izlēmusi, ar tevi nav jēgas strīdēties. Protams, tāpat kā Čārlijs, arī tu nemainīsi savu lēmumu. Neatkārto manas kļūdas, Bella. Izklausās, ka tu esi galīgi pārbijusies, un es domāju, ka tas ir tāpēc, ka tev ir bail no *manis*. – Viņa ieķīķinājās. – No tā, ko es domāšu. Un es zinu, ka esmu daudz izteikusies par muļķīgām laulībām – un savus vārdus nemaz netaisos ņemt atpakaļ –, bet tev jāsaprot, ka tas viss attiecas uz *mani*. Tu esi citāda. Tu izdari pati savas kļūdas, un es esmu pārliecināta, ka tev dzīvē šo to nāksies nožēlot. Bet saistības tev nekad nav sagādājušas problēmas, miļā. Tev šajā gadījumā ir labākas izredzes nekā lielākajai daļai man pazīstamo četrdesmitgadnieku. – Renē atkal iesmējās. – Mana mazā pieaugusi meita. Laimīgā kārtā izskatās, ka esi atradusi vēl vienu vecu dvēseli.

– Tu... nedusmojies? Tu nedomā, ka es izdaru milzīgu kļūdu?

– Nujā, protams, es vēlētos, lai tu pagaidītu vēl dažus gadus. Vai tad es, tavuprāt, izskatos pietiekami veca, lai būtu sievasmāte? Neatbildi uz to. Bet runa nav par mani. Runa ir par tevi. Vai tu esi laimīga?

– Es nezinu. Pašlaik es jūtos ne gluži savā ādā.

Renē iespurdzās. – Vai tev kopā ar viņu ir labi, Bella?

– Jā, bet...

– Vai tu kādreiz gribēsi kādu citu?

– Nē, bet...

– Bet ko?

– Bet vai tad tu neteiksi, ka es izklausos tieši tāpat kā jebkura cita samīlējusies pusaudze kopš cilvēces rītausmas?

– Tu nekad neesi bijusi pusaudze, miļā. Tu zini, kas ir vislabākais *tev*.

Pēdējās nedēļās Renē bija negaidīti iesaistījusies kāzu rīkošanā. Ik dienas viņa vairākas stundas runāja pa telefonu ar Edvarda māti Ezmi – vismaz nebija jāsatraucas, ka mūsu vecāki

varētu nesatikt. Renē *dievināja* Ezmi, bet, protams, man bija pilnīgi skaidrs, ka citāda attieksme pret manu burvīgo topošo vīramāti nemaz nav iespējama.

Tas mani atbrīvoja no raizēm. Mūsu ģimenes kopīgiem spēkiem rūpējās par kāzām. Man pašai nebija nekas jādara un pārāk daudz nebija par to pat jādomā.

Čārlijs, protams, bija pārskaities, bet tas bija tik mīli, ka viņš nedusmojās uz *mani*. Nodevēja bija Renē. Viņš bija rēķinājies, ka mamma uzņemsies ļaundares lomu. Ko viņš varēja darīt tagad, kad lielākais drauds – mātes dusmas – bija izrādījies tukša skaņa? Viņam nebija nekādu argumentu, un viņš to zināja. Tāpēc tētis mājās piktojās, murminādams kaut ko par to, ka šajā pasaulē nevienam nevar uzticēties...

– Tēt? – es uzsaucu, atvērdama durvis. – Es esmu mājās.

– Pagaidi mirklīti! Bello, neaizej!

– Ko? – es nesapratu, taču apstājos durvīs.

– Vienu sekundi. Au! Tu man iedūri, Alise.

Alise?

– Piedod, Čārlij, – atsaucās Alises dzirkstošā balss. – Kā tur ir?

– Es asiņoju.

– Ar tevi viss ir labi. Es nepārdūru ādu, tici man.

– Ko jūs tur darāt? – es noprasīju, neizkustēdamās no vietas.

– Pusminūtīti, Bella, lūdzu, – Alise čivināja. – Tava pacietība tiks atalgota.

– Mhm, – norūca Čārlijs.

Es situ ar kāju, skaitīdama katru sekundi. Pirms tiku līdz trīsdesmit, Alise uzsauca: – Labi, Bella, nāc iekšā!

Uzmanīgi pagriezos ap stūri mūsu nelielajā dzīvojamā istabā.

– O! – es izdvesu. – Oho! Tēt! Tu izskaties...

– Muļķīgi? – Čārlijs pārtrauca.

– Es gribēju teikt drīzāk: *smalki*.

Čārlijs piesarka. Alise saņēma viņa elkoni un lēnām pagrieza apkārt, lai izrādītu gaiši pelēko uzvalku.

– Izbeidz, Alise. Es izskatos pēc idiota.

– Nevienš, ko esmu ģērbusi es, *nekad* neizskatās pēc idiota.

– Viņai ir taisnība, tēt. Tu izskaties pasakaini! Kas par svētkiem?

Alise iepleta acis. – Tā ir pēdējā pielaikošana. Jums abiem.

Atrāvu skatienu no neparasti elegantā Čārlija un ieraudzīju uz dīvāna biedējošu, uzmanīgi izklātu balta auduma kaudzi.

– Āa.

– Iedomājies, ka esi tur, kur jūties vislabāk, Bella. Tas būs ātri.

Es dziļi ievilku elpu un aizvēru acis. Paturēdama plakstus pa pusei ciet, es steberēju augšā pa kāpnēm uz savu istabu. Izģērbos līdz apakšveļai un izstiepu rokas taisni.

– Varētu domāt, ka grasos tev zem nagiem sadzīt bambusa skaidas, – Alise pie sevis nomurmināja, ienākdama istabā.

Es nepievērsu viņai uzmanību. Biju tur, kur jutos vislabāk.

Tur, kur jutos vislabāk, – kopā ar Edvardu. Kāzu jezga beigusies un palikusi aiz muguras. Ieslodzīta atmiņās un piemirsta.

Mēs bijām vieni – tikai Edvards un es. Fons bija neskaidrs un pastāvīgi mainījās – no migļaina meža uz mākoņainu pilsētu un tad uz polāro nakti, jo Edvards turēja mūsu medusmēneša vietu noslēpumā, lai mani pārsteigtu. Bet mani īpaši neuztrauca, *kur* tas būs.

Mēs ar Edvardu bijām kopā, un es biju nevainojami izpildījusi savu vienošanās daļu. Biju viņu apprecējusi. Tas bija galvenais. Bet es biju arī pieņēmusi visas viņa pārspīlēti dārgās dāvanas un reģistrējusies, kaut gan pilnīgi veltīgi, rudens semestrim Dārtmūtas koledžā. Tagad bija viņa kārtā.

Pirms Edvards pārvērtīs mani par vampīru – tā bija viņa lielā piekāpšanās –, viņam bija jāizpilda vēl viens nosacījums.

Edvards kā apsēsts raizējās par cilvēka dzīves izjūtām, no

kā es atteikšos, notikumiem, kurus viņš nevēlējās, lai palaižu garām. Lielākā šo notikumu daļa – piemēram, izlaiduma balle – man šķīta muļķīga. Bija tikai viens, ko cilvēka dzīvē negribēju zaudēt. Protams, tieši tas, ko viņš vēlējās, kaut es pavisam aizmirstu.

Bet bija kāds āķis. Es mazliet zināju par to, kāda būšu tad, kad vairs nebūšu cilvēks. Biju pati savām acīm redzējusi jaundzimušus vampīrus un dzirdējusi visus savas nākamās ģimenes stāstus par mežonīgo sākumu. Es zināju, ka vairākus gadus galvenā manas personības iezīme būs *slāpes*. Paies zināms laiks, līdz spēšu atkal būt es. Un pat tad, kad atkal varēšu sevi kontrolēt, es nekad nejutīšos tieši tā kā tagad.

Cilvēciski... un kaislīgi iemīlējusies.

Pirms sava siltā, trauklā, hormonu pārvaldītā ķermeņa iemainīšanas pret skaistu, stipru un... nezināmu, es gribēju izbaudīt visu. Es gribēju *īstu* medusmēnesi ar Edvardu. Un viņš bija piekritis mēģināt – par spīti briesmām, kādām viņaprāt tas mani pakļautu.

Es tikai miglaini apjautu Alises klātbūtni un gludā atlasa slīdēšanu pār manu ādu. Šobrīd atrašanās visas pilsētas uzmanības centrā man bija pilnīgi vienaldzīga. Es nedomāju par izrādi, kurā drīz būs jāspēlē galvenā loma. Neraizējos par to, ka paklupšu pār šlepi vai sākšu smieties neīstajā brīdī, vai par to, ka esmu par jaunu, vai par ciešajiem skatieniem, vai pat par tukšo vietu, kurā vajadzētu sēdēt manam labākajam draugam.

Es biju kopā ar Edvardu – tur, kur jutos vislabāk.